

Κείμενο 1

Μαμά, μην κλαις, θα τα λέμε στο «skype»...

Το κείμενο είναι άρθρο που δημοσίευσε ο Απόστολος Λεκασάς στην Εφημερίδα «Έθνος».

Παλιά μετανάστευαν εξαιτίας της ανέχειας. Κουβαλούσαν τις αναμνήσεις τους σαν ξόρκια για τους δράκους της ξενιτιάς κι έσερναν, εκτός από τους ταπεινούς τους μπόγους, πιότερο την υπόσχεση για επιστροφή. Νοσταλγία για μια αγαπημένη όπως ο Γιάννης του Μοθωνιού για μια Μελαχρώ ιστορημένη από τον Παπαδιαμάντη. Μια υπόσχεση σαν αυτή με την οποία έκλεινε το «Διπλό βιβλίο» του Δημήτρη Χατζή: «Και θα τη φκιάσουμε έτσι και μια πατρίδα για μας – εκεί στην πατρίδα μας την Ελλάδα». Τώρα φεύγουν οργισμένοι. Στις βαλίτσες κουβαλάνε τα πτυχία τους, βουβό θυμό κι ένα δακρυσμένο αί σιχτήρ για την πατρίδα που τους αποβάλλει σαν ανεπιθύμητα μπάσταρδα. Φεύγουν νέοι με μεταπτυχιακά αλλά και απελπισμένοι μεσήλικες. Όπως ο γιατρός, μέλος του διοικητικού συμβουλίου του Ιατρικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης, που πήγε στην Αγγλία αγανακτισμένος με όσα βίωσε στα ελληνικά νοσοκομεία. Σαν την Ξένια που γύρισε δυο φορές την Ευρώπη και τώρα ζει ως περιζήτητη εργαζόμενη στη Ζυρίχη πριν ακόμη γίνει 25 χρονών. Άριστη στο σχολείο, στο πανεπιστήμιο, για τους Ελβετούς. Η πατρίδα της όμως της έκοβε την ανάσα με λαβή επιδέξιου στραγγαλιστή.

Αναχωρούν όχι πια για ταξίδι με φτηνό αεροπορικό εισιτήριο. Η γενιά της ξέφρενης ανεμελιάς συνεντρίβη κατά την προσγείωση στην πραγματικότητα. Φεύγουν νιώθοντας τυχεροί αν καταφέρουν και βρουν χώρα υποδοχής: μηχανικοί και επαγγελματίες από τον χώρο της υγείας, λογιστές και φοροτεχνικοί, ναυπηγοί και αρχιτέκτονες, γεωπόνοι και χημικοί, κτηνίατροι και φυσιοθεραπευτές, τεχνολόγοι πυρηνικής ιατρικής και οδοντίατροι, λογοθεραπευτές και μαιές, μηχανικοί αυτοκινήτων και συγκολλητές, κλειδαράδες και χτίστες, ξυλουργοί και υδραυλικοί, ηλεκτρολόγοι και ψυκτικοί. Κάθε οικογένεια και ένας μετανάστης.

Παρηγορούν τους δικούς τους «μην κλαις, βρε μαμά, θα μιλάμε στο σκάιπ». Η θέση όμως στο κυριακάτικο τραπέζι θα είναι άδεια. Σε πέντε ηλεκτρονικά λεπτά τι να πεις; Για ποιο καημό, ποιο όνειρο και πόνο, πώς να τσουγκρίσεις το ποτήρι στη χαρά; Θα περιμένουν όλοι το καλοκαίρι. Αν η εταιρεία δώσει άδεια. Αλλά ποιος τα σκέφτεται αυτά τώρα που στο μυαλό υπάρχει το σχέδιο -και η όποια ευκαιρία- για δραπέτευση.

Ποιες λέξεις άραγε και ποια χρώματα θα περιγράψουν το περιεχόμενο της νοσταλγίας του μέλλοντος; Παπαδιαμαντικές «ελάτε, παιδιά, να τραγουδήσετε» ή του Χατζή «...κι ας είναι λίγο για την Ελλάδα»;

Κείμενο 2

Η γυναίκα και ο Λάθος

Το κείμενο είναι απόσπασμα από το θεατρικό έργο του Ιάκωβου Καμπανέλη «Πρόσωπα για Βιολί και Ορχήστρα» (2^ο μέρος: Η γυναίκα και ο Λάθος), Θέατρο, τόμος Γ, εκδόσεις Κέδρος, 1981.

Αρχιφύλακας: Εσύ, ξέρεις τι θα πει η ώρα της αλήθειας; Κάθισε κάτω και δεν θέλω πολλά λόγια, ερώτηση – απάντηση. Πού γεννήθηκες;

Μάνα: Στη Σμύρνη, τότε...

Αρχιφύλακας: Σμύρνη; Άσχημα αρχίζουμε.

Μάνα: Ήτανε κούκλα πριν καεί...

Αρχιφύλακας: Τα 'χουμ' ακούσει αυτά. Άμα κουβαληθήκατε στην Ελλάδα πού έμενες;

Μάνα: Δεν έμενα, γιατί ερχότανε οι άνθρωποι του βασιλιά και βάνανε φωτιά στις παράγκες, γιατί, λέει, θα τρώγαμε το ψωμί τους.

Αρχιφύλακας: Άσ' την πολιτική στην άκρη, εγώ σε ρώτησα πού έμενες.

Μάνα: Με δώσανε δουλάκι σ' ένα σπίτι στην Αθήνα.

Αρχιφύλακας: Τι σπίτι;

Μάνα: Είχανε ένα χαλί μεγάλο σα χωράφι και το σηκώνανε τέσσερις δούλες και τ' απλώνανε στην ταράτσα. Μού δίνανε μια σκούπα να καθαρίζω το χαλί, αλλά ήτανε όλο σχέδια και λουλούδια, και μονοπάτια, και εγώ θυμόμουνα το χωριό μας στη Σμύρνη και γονάτιζα απάνω και έκλαιγα...

Αρχιφύλακας: Στο θεό σου, ρε χριστιανή μου, τι με ενδιαφέρει το χαλί...;

Μάνα: Γι' αυτό δεν έμεινα. Είπε η κυρία, «αυτή η πρόσφυγιά είναι ακαμάτρα» και με δώσανε σε μια γερόντισσα που ήταν άρρωστη.

Αρχιφύλακας: Στάσου! Πόσω χρονώ ήσουνα;

Μάνα: Κοντά στα ενενήντα.

Αρχιφύλακας: Εσύ πόσω χρονών ήσουνα...;

Μάνα: Δώδεκα – δεκατριών...

ΘΕΜΑΤΑ

ΘΕΜΑ 1 (μονάδες 35)

1^ο υποερώτημα (μονάδες 10)

Να επαληθεύσεις ή να διαψεύσεις, με βάση το Κείμενο 1, τις παρακάτω προτάσεις, γράφοντας στο φύλλο σου δίπλα στο γράμμα που αντιστοιχεί σε κάθε πρόταση τη λέξη Σωστό ή Λάθος:

- α. Οι Έλληνες μετανάστες διαχρονικά βιώνουν τα ίδια συναισθήματα για την Ελλάδα, φεύγοντας από τη χώρα.
- β. Οι σύγχρονοι Έλληνες μετανάστες δεν διαθέτουν πανεπιστημιακούς τίτλους σπουδών.
- γ. Η μετανάστευση πλήττει διάφορες επαγγελματικές ειδικότητες.
- δ. Το φαινόμενο της σύγχρονης μετανάστευσης δεν είναι τόσο εκτεταμένο.
- ε. Οι νέες τεχνολογίες επικοινωνίας δεν μπορούν να αναπληρώσουν το κενό που αφήνουν στην οικογένειά τους οι μετανάστες.

Μονάδες 10

2^ο υποερώτημα (μονάδες 10)

Δύο από τους τρόπους με τους οποίους αναπτύσσεται η πρώτη παράγραφος του Κειμένου 1 είναι η σύγκριση - αντίθεση και τα παραδείγματα. Να επιβεβαιώσεις με συντομία την παραπάνω διαπίστωση (μονάδες 6) και να εξηγήσεις τι επιτυγχάνεται με τις συγκεκριμένες επιλογές του συντάκτη (μονάδες 4).

Μονάδες 10

3^ο υποερώτημα (μονάδες 15)

θα τα λέμε στο «skype» (τίτλος),

το «Διπλό βιβλίο» του Δημήτρη Χατζή (παράγραφος 1),

«μην κλαις, βρε μαμά, θα μιλάμε στο σκάιπ» (παράγραφος 3):

Να εξηγήσεις τη λειτουργία των εισαγωγικών στις παραπάνω φράσεις του Κειμένου 1.

Μονάδες 15

ΘΕΜΑ 4 (μονάδες 15)

Ποιες στάσεις απέναντι στους πρόσφυγες αναδεικνύονται μέσα από τον διάλογο της μάνας με τον αρχιφύλακα; Ποιες σκέψεις ή/και συναισθήματα σου δημιουργούν; Να αναπτύξεις την απάντησή σου σε περίπου 100 -150 λέξεις, τεκμηριώνοντάς την με συγκεκριμένες αναφορές στο Κείμενο 2.

Μονάδες 15